

புதிய அவையம் PUTHIYA AVAIYAM

A Peer-reviewed Journal & Bilingual Journal for Arts and Humanities

Vol:07, Issue: 03 கட்டுரை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது: நவம்பர், 2023 - வெளியிடப்பட்டது: டிசம்பர், 2023

SACRED HEART RESEARCH PUBLICATIONS
December 2023
ISSN: 2456-821X

கீதாரி நாவல் வெளிப்படுத்தும் இடையர்களின் வாழ்வியலும்
பண்பாட்டு மரபுகளும்

முனைவர் ந. மணிகண்டன்

இணைப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

சிக்கய்ய நாயக்கர் கல்லூரி, ஈரோடு - 4.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இரண்டாயிரத்திற்குப் பிறகான தமிழ் நாவல்களின் போக்கு என்பது பரந்துபட்டதாக அமைந்துள்ளது. அதுவரை இலக்கியத்தில் இடம் பெறாத - இலக்கியமாக எழுதப்பெறாத - பெண்கள், தலித்துகள், தலித்பெண்கள், பழங்குடியினர், பாலியல் தொழிலாளர்கள், திருநங்கைகள், நாடோடிகள், கடலோடிகள், துப்புரவு மற்றும் சலவைத் தொழிலாளர்கள் உள்ளிட்ட ஒடுக்கப்பட்ட மற்றும் விளிம்புநிலை மனிதர்களின் வாழ்வியல் புனைகதைகளில் குறிப்பாக நாவல்களில் இடம்பெற்றன. இதற்கு, அம்பேத்கரின் நூற்றாண்டையொட்டி மேலெழுந்த தலித்திய அரசியல், பெண்ணிய இயக்கங்களின் எழுச்சி, அரசியல் மற்றும் சமூகமாத்றங்கள் முதலானவற்றைக் காரணமாகக் குறிப்பிடலாம். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களில் சிலர் படைப்பாளிகளாகப் பரிமாணம் பெற்றதை இதன் உடன் நிகழ்வாகக் கொள்ளலாம். அந்த வகையில் நாடோடி வாழ்க்கையை வாழ்பவர்களும், ஆடு, மாடு முதலான விலங்குகள் மேய்த்தலைத் தமது வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டவர்களுமான இடையர்களின் வாழ்வியலை மையப்படுத்தி கீதாரி, கிடைகாடு போன்ற நாவல்கள் தமிழில் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றில் சு.தமிழ்ச்செல்வியால் எழுதப்பட்ட 'கீதாரி' நாவல் குறிப்பிடத்தக்கது. அந்நாவல் வெளிப்படுத்தும் இடையர்களின் வாழ்வியல், பண்பாட்டு மரபுகள், பழக்க வழக்கங்கள் முதலானவற்றை வெளிப்படுத்துவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

குறிப்புச் சொற்கள்: கீதாரி, கிடை, கிடைக் கூலி, வளசை, ஓட்டாடு கட்டுதல், தீர்வை, காராத்தாளி ஆடு, சுழி, பண்பாடு, மரபு.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இக்கட்டுரையில் விளக்கமுறை, பகுப்பாய்வு மற்றும் சமூகவியல் ஆய்வு அணுகுமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

முன்னுரை

தென்மாவட்டமான இராமநாதபுரம் பகுதியிலிருந்து விழுப்புரம், ஆற்காடு, கடலூர், சிதம்பரம் உள்ளிட்ட பகுதிகளுக்கு மேய்ச்சல் நிமித்தமாக இடம்பெயர்ந்து வந்த இடையர்களின் வாழ்வியலை முன்வைப்பதாக கீதாரி நாவல் அமைந்துள்ளது. நாவலாசிரியர் இடையர் குலத்தைச் சேர்ந்தவரல்லர். பள்ளி ஆசிரியர். ஆயினும் இடையர்களின் வாழ்வியலை அருகிலிருந்து பார்த்தவர். அந்தக் குலத்தைச் சேர்ந்த பெண்களோடு நெருங்கிப் பழகியவர். தான் பார்த்த, பழகிய, கேட்ட அனுபவங்களின் அடிப்படையில் இந்நாவலைப் படைத்துள்ளார். கீதாரி நாவல் ராமகீதாரி, கரிச்சா என்கிற இருவரை மையமாகக் கொண்டது. அதிலும் குறிப்பாக

‘கரிச்சா’ என்ற பெண்ணின் துயரமிக்க வாழ்க்கையை இடையர்களின் வாழ்வியல் பின்னணியிலிருந்து எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளது. கீதாரி நாவல் வெளிப்படுத்தும் இடையர்களின் வாழ்வியலையும், அவர்தம் பண்பாட்டு மரபுகளையும் இனி காண்போம்.

இடையர்களின் வாழ்விடமும் வாழ்வாதாரமும்

இடையர்களின் வாழ்க்கை என்பது ஓரிடத்தில் நிரந்தரமாகத் தங்கி வாழும் வாழ்க்கையன்று. நாடோடிகளாக - தொடர்ந்து இடம் பெயர்பவர்களாக மழை, வெயில், பனி அனைத்தையும் வெட்ட வெளியில் எதிர்கொள்பவர்களாக அவர்களுடைய வாழ்வு அமைந்துள்ளது. பகலில் ஆடு மேய்க்கும் இடையர்கள் அவற்றை இரவில் ஓரிடத்தில் அடைப்பர். அவ்விடத்திற்கு ‘கிடை’ என்று பெயர். அது பெரும்பாலும் அறுவடை முடிந்த வயல் பகுதியாக இருக்கும். கிடை கட்டிய இடத்திற்கு அருகிலேயே கூண்டு போன்ற தற்காலிகக் குடியிருப்பை ஏற்படுத்தி அதில் இடையர்கள் குடும்பத்தோடு தங்குவது வழக்கம். “கட்டில் போல நீட்டிப் படுப்பதற்கு வாகாய் நான்கு கால்கள் வைத்து கோக்காலியடித்து அதன்மீது பலகையடுக்கி கட்டிலாக்கி அதன்மேல் கூண்டு வண்டிபோல ஒரு பக்க வாசல் வைத்து வளைபு பிடித்து மேலே மட்டை போட்டிருந்தான். ஒரு கூண்டுக்குள் இரண்டுபேர் படுத்துக் கொள்ளலாம்” (கீதாரி, ப.13) ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடையர்கள் சேர்ந்து அருகருகே கிடை கட்டுவது வழக்கம். இதற்கு ‘வளசை’ என்று பெயர். ஒரு கிடையில் அதிகபட்சமாக இருநூறு ஆடுகள் வரை இருக்கும். பகலில் ஆடுகளை மேய்ப்பதும், இரவில் அவற்றைக் கிடையில் அடைத்து விட்டு தூங்காமல் காவல் காப்பதும் ஆண்களின் பணியாகும். ஆட்டின் மூத்திரம் மற்றும் புழுக்கை வயல்களுக்கு நல்ல உரமாகும் என்ற அடிப்படையில் நிலவுடைமையாளர்கள் தங்களுடைய நிலங்களில் இடையர்களைக் கிடை போடச் செய்வர். வயலில் மேய்ச்சல் இருக்கும் வரையில் அல்லது நிலவுடைமையாளர் விரும்பும் வரையில் கிடை நீடிக்கும். பெரும்பாலும் மேய்ச்சல் தீர்ந்த பிறகு வேறு நிலத்திலோ, ஊரிலோ கிடை போடுவது இடையர்களின் வழக்கமாகும்.

இடையர்கள் தங்களுடைய அடிப்படைத் தேவைகளுக்கு - அன்றாட வாழ்க்கைக்குப் பெரும்பாலும் கிடைக்கூலியையே நம்பியிருப்பர். கிடைக் கூலியானது பணமாகவோ, தானியமாகவோ, புழுக்கையாகவோ கிடைக்கும். தானியத்தை உணவிற்கு வைத்துக் கொள்வர். புழுக்கையை விற்றுப் பணமாக்கிக் கொள்வர். திருமணம், மருத்துவச் செலவு, இறப்பு முதலான அவசரத் தேவைகளுக்கு ஒன்றிரண்டு ஆடுகளை - குட்டிகளை விற்றுப் பூர்த்தி செய்து கொள்வது அவர்தம் வழக்கம். ஆடுகள் பெருகும் நிலையில் ஒரு சிலர் அவற்றை விற்று நகை வாங்குவது, சொந்த ஊரில் நிலம் வாங்குவது, ஏற்கனவே இருக்கும் - வாங்கிய நிலத்தில் வீடுகட்டுவது என்பதான காரியங்களை மேற்கொள்வதும் உண்டு. (கீதாரி, பக்.35,153) தமக்கென்று சொந்தமாக ஆடுகள் இல்லாதவர்கள் பிறருடைய ஆடுகளை மேய்த்துத் தருவதுண்டு. அவ்வாறு மேய்ப்பவருக்கு உணவு மற்றும் ஆடைகள் வழங்குவதோடு வருடத்திற்கு இரண்டு ஆடுகளைக் கூலியாகத் தருவர் (கீதாரி, ப.41). இவ்வாறு இல்லாமல் அதிகமான ஆடுகளை வைத்திருப்பவர்களிடமிருந்து இரண்டிரண்டு ஆடுகளைப் பெற்று அவற்றை மேய்த்து குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் உரிமையாளர்களிடம் ஒப்படைத்து அதற்குரிய கூலியைப் பெறுவதும் உண்டு. இதற்கு ‘ஓட்டாடு கட்டுதல்’ என்று பெயர் (கீதாரி, ப.164). கரிச்சா வெள்ளைச்சாமியை விட்டுப்பிரிந்த பிறகு கீதாரியுடன் இணைந்து ஓட்டாடு மேய்த்துதான் தனது வாழ்க்கையை நடத்துவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. “ஓட்டாடு ஓட்டி கெட கட்டலாம். கெடக்கூலி கெடக்கும். அத வச்சிக்கிட்டு கொஞ்ச நாளு ஓட்டுனமுன்னா பெறவு பணங்காசி கெடச்சா குட்டி வாங்கி வுட்டுக்கிடலாம்” (கீதாரி, ப.165).

இடையர்கள் ஒரு நாளைக்கு ஒரு முறை (இரவு) மட்டுமே உணவு சமைப்பர். இரவில் சுடுசோறு, காலையில் பழையசோறு என்று இருவேளை மட்டுமே உண்பர். மழை, வெயில், பனி எதுவானாலும் இடையர்களின் இப்பழக்கம் மாறாது (கீதாரி, ப.13). பெரும்பான்மை அரிசி சோறும், உப்புக்கண்டம் போட்டு வைத்த குழம்புமே அவர்தம் உணவாகும். இறந்துபோன ஆட்டின் கறியை உப்பில் பிறட்டி வெயிலில் காய வைத்து உப்புக்கண்டமாக்கி வைத்துக் கொள்வர். குழம்பிற்கான மிளகாய்ச்சாந்தை மொத்தமாக (ஒரு வாரத்திற்குத் தேவையானது) அரைத்து வைத்துக் கொள்வது இடையர்குலப் பெண்களின் வழக்கமாகும்.

பெண்களின் வாழ்வியல்

ஆடுகளை மேய்ப்பதும், இரவில் அவற்றை காவல் காப்பதும் இடையர்குல ஆண்களின் பணியாக அமைகிறது. இடையர்குலப் பெண்களின் பணி என்பது ஓய்வறியாப் பணியாகும். காலையில் நேரமே எழுந்து ஆட்டுக்கிடையைச் சுத்தம் செய்வதில் தொடங்கும் அவர்களது நாள் குட்டிகளைப் பாலூட்ட வைத்தல், அவற்றை அடைத்தல், தண்ணீர் கொண்டு வருதல், பாத்திரங்களைக் கழுவுதல், துணி துவைத்தல், சமையலுக்கான விறகுகளைச் சேகரித்தல், உப்புக்கண்டம் காய வைத்தல், மேய்ச்சலில் கணவனுக்கு உதவுதல், மாலையில் ஆடுகளை அடைத்தல், சமைத்தல் இவற்றுக்கிடையில் குழந்தைகளைப் பராமரித்தல் என்பதாக ஓய்வில்லாது நீண்டு கொண்டே செல்வதாக அமைகின்றது. இறப்பைத் தவிர்த்து அவர்களுக்கு ஓய்வு கொடுப்பது வேறு எதுவுமில்லை என்பதே எதார்த்தம். “ஆண்கள் தங்கள் ஆட்டை வயலில் கிடைபோட பெண்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை வலசைக்குள் கிடை போட்டுக் கிடப்பவர்கள்” (நம் தந்தையரைக் கால்வெதப்படி, ப.71) என்ற கவிஞர் மாலதிமைத்திரியின் கருத்து இங்கு சுட்டத்தக்கது. இடையர்கள் நிலையாக ஓரிடத்தில் தங்கி வாழும் வாய்ப்பற்றவர்கள். தொடர்ச்சியான இடப்பெயர்வைக் கொண்ட அவல வாழ்வு அவர்களுடையது. இத்தகைய வாழ்வில் பெரிதும் அவதிக்குள்ளாவது பெண்களே. இடப்பெயர்வின் போது ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குப் பாத்திரங்களை - பண்டங்களை - குழந்தைகளைச் சுமப்பது, புதிதாகத் தங்குமிடத்தைச் சுத்தம் செய்வது, நீர் சுமப்பது, விறகு சேகரிப்பது, சமைப்பது என்று பெண்கள் படும்பாடு பெரும்பாடாகும். நிலையாக ஓரிடத்தில் ஒரு மாதம் தங்கும் வாய்ப்பு அமைவது அரிது. அப்படி ஒரு நிலை வாய்க்கும் போது அந்தப் பெண்கள் அடையும் மகிழ்ச்சி அளவில்லாதது. இது குறித்து ஆசிரியரின் கூற்றாக நாவலில் இடம்பெறும் பின்வரும் பகுதி குறிப்பிடத்தக்கது.

“நிலையாக ஒரேயிடத்தில் ஒருமாத காலம் தங்கிப் போகிறோமென்பதை அறிந்த பெண்களுக்கு கொஞ்சம் நிம்மதியாயிருந்து, தினம் தினம் சாமான்களையும் பாத்திர பண்டங்களையும் பொறுக்கிப் போட்டுக் கொண்டு ஓடுவதும் ஒரு வேளை ஆக்குவதோடு மறுநாளே வேறொரு ஊருக்கு ஓடுவதுமாக இருந்த பெண்களுக்கு இந்த ஒரு மாதமும் கொஞ்சம் ஓய்வாயிருக்கலாமென்று நினைத்த போது சந்தோசமாக இருந்தது. அடுப்புப்போட்டு சோறாக்கும் இடத்தையும் பண்டம்பாடி வைத்துக்கொள்ளும் - படுத்துத் தூங்கும் இடத்தையும் கொஞ்சம் அக்கரையோடு சுத்தப்படுத்தினர் (கீதாரி, ப.138).

காட்டிலும் மேட்டிலும், மழையிலும், வெயிலிலும், பனியிலும் தாங்கள் படும்பாடே போதுமானது. தங்கள் குழந்தைகளுக்கு இந்த நிலை வாய்க்க வேண்டாம் என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களாக நாவலில் வரும் இடையர்குலப் பெண்கள் இருக்கின்றனர். தங்கள் குழந்தைகளை விடுதியில் தங்க வைத்து படிக்க வைக்கும் நிலையும் (கீதாரி, ப.154) நாவலில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

திருமணம் - மறுமணம் - இறப்பு

இடையர்களின் திருமண நிகழ்வு, குழந்தைப்பேறு, சடங்குகள், மறுமணம், இறப்பு குறித்தான செய்திகள் நாவலின் கதைப் போக்கில் ஆங்காங்கே இயல்பாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெரும்பான்மையும் மாமன்-மைத்துனன் உறவுமுறைகளில் திருமணம் செய்து கொள்வது இடையர்களின் வழக்கமாகும். அத்தகைய உறவுகளில் பெண் இல்லாத போது அண்ணன் மகளைத் தம்பி திருமணம் செய்து கொள்வதுமுண்டு. வெள்ளைச்சாமியை ‘சித்தப்பா’ என்று அழைக்கும் கரிச்சா, அவனுக்கே மனைவியாவது (கீதாரி, ப.98) இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. திருமணத்தில் மணமகன் பங்கேற்க முடியாத நிலையில் (மணமகனின் ஆடுகளைப் பார்த்துக்கொள்ள ஆட்கள் இல்லாத நிலையில்), அவன் ஆடு மேய்ப்பதற்குப் பயன்படுத்தும் தடிக் கம்பினை மணமகனாகக் கருதி அதனை அலங்கரித்து மணப் பெண்ணின் அருகில் நிற்க வைப்பர். பிறகு மணமகனின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்களில் ஒருவர் மணப்பெண்ணிற்கு தாலி கட்டுவர். கரிச்சாவின் திருமணம் இவ்வாறுதான் நடக்கிறது (கீதாரி, ப.101). திருமணத்தின் போது மணப்பெண்ணிற்கு அவரது வீட்டார் சீதனம் (வரதட்சணை) வழங்கும் வழக்கம் இடையர்களிடத்தும் உண்டு. மணமகன் வைத்திருக்கும் ஆடுகளின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்பவும், மணப்பெண்ணின் குடும்பச் சூழலுக்கேற்பவும் சீதனத்தின்

தன்மையும் அளவும் வேறுபடும். ஆடுகள், பாத்திரங்கள், நகைகள், மளிகைச் சாமான்களைச் சீதனமாக வழங்குவர் (கீதாரி, பக்.52,96).

இடையர்களின் குடும்பத்தில் அண்ணன் இறந்துவிட்டால், தம்பி அண்ணனின் மனைவியைத் திருமணம் செய்து கொள்வது வழக்கமாக உள்ளது. அண்ணன் மனைவியை மட்டுமல்லாது அவனுடைய குழந்தைகளையும் தன்னுடைய குழந்தைகளாக ஏற்றுக் கொள்வதும் உண்டு. இவ்வாறு திருமணம் செய்து கொள்ள மறுப்பவரை இடையர்சாதியை விட்டு ஒதுக்கி வைத்துவிடுவர். அவருக்கு வேறு எவரும் பெண் தரமாட்டார்கள். அத்தோடு எவரையும் திருமணம் செய்து கொள்ளமாட்டேன் என்ற உறுதிமொழியினையும் அவர் அளிக்க வேண்டும். கணவனின் தம்பி திருமணம் செய்து கொள்ள மறுக்கும் நிலையில் கணவனை இழந்த பெண் விரும்பினால் (மாமியர் இல்லாத நிலையில்) மாமனாரைத் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம். அவ்வாறு இல்லாமல் தாய் தந்தையருடன் செல்ல விரும்பினால் அப்பெண்ணிற்குரிய தீர்வையைத் (ஜீவனாம்சம்) தந்து அனுப்பும் வழக்கம் இருந்தமையும் நாவலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது (கீதாரி, பக்.131,132). குழந்தைப் பேறு, பெண் பூப்படைதல், திருமணம், இறப்பிற்குப் பிறகான சடங்குகள் முதலானவற்றை இடையர்கள் தாங்கள் வாழும் இடங்களிலேயே நிறைவேற்றிக் கொள்வார். தங்களில் ஒருவார் இறக்கும் தருவாயில் இருந்தாலோ, இறந்துவிட்டாலோ அவரை சொந்த ஊருக்குக் கொண்டு செல்வதும், அங்கேயே அடக்கம் செய்வதும் இடையர்தம் வழக்கமாகும். “நாடோடியா அலயிரம். சொந்த மண்ணுல ஓக்காந்து ஒருவேளை சோறு திங்கறதில்ல. சாவுக்குள்ளயாவது ஓடம்ப ஊருகொண்டு சேத்துடனும்” (கீதாரி, ப.129). பிறப்பு எங்கும் அமையலாம். வாழ்க்கை எங்கும் தொடரலாம். ஆனால் தங்களுடைய இறப்பும், உடல் புதைப்பும் சொந்த மண்ணில் தான் நிகழ வேண்டும் என்பது இடையர்களின் தணியாத விருப்பமெனலாம். நாவலில் வரும் ராமு கீதாரியின் மனைவி இருளாயி, ஆதியப்பன் ஆகியோர் இறந்த பிறகு சொந்த ஊருக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளமை இதற்குச் சான்றாகும்.

நம்பிக்கைகளும் வழக்காறுகளும்

பிற சமூகத்தினரைப் போன்றே இடையர்களிடமும் பலவிதமான நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் மற்றும் பாடல்கள், பழமொழிகள், விடுகதைகள் உள்ளிட்ட வழக்காறுகள் காணப்படுவதை ஆசிரியர் நாவலின் கதைப்போக்கில் ஆங்காங்கே இயல்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தம்மிடம் காராத்தாளி ஆடு (உடம்பு வெள்ளையாகவும் வயிற்றுப்பகுதி கருப்பாகவும் காதோரம் இரண்டு பக்கத்திலும் தாளி தொங்கும்படியான ஆடு) இருந்தாலும், ஆடுகள் பொன்னளந்தான் சுழியுள்ள (கீதாரி, ப.171) குட்டியை ஈன்றாலும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைவர் (கீதாரி, ப.143). அவற்றால் கிடை பெருகும், வறட்சி நீங்கும் என்பது அவர்தம் நம்பிக்கையாகும். ஆடுகளை மேய்க்குமிடத்தில் முயல்களின் நடமாட்டம் இருப்பதும், அவை சிதறி ஓடுவதைப் பார்ப்பதும் தங்களுக்கும் ஆடுகளுக்கும் தீங்கு தருவதாக அமையும் என்பது அவர்தம் நம்பிக்கை. “எலேய் மொச செதறி ஓடுதுடோய்..... மொசச் சவுனம் பொல்லாச் சவுனமுடோய். ஆடுகளை பத்திரம் பாத்துக்கிடுங்கடோய்” (கீதாரி, ப.127). ஆடுகளுக்குத் திருஷ்டி படுவதாக நம்புவதும், அதனைக் கழிக்க நெட்டி மாலைகளை ஆடுகளின் கழுத்தில் அணிவிப்பதும் அவர்தம் வழக்கமாகும் (கீதாரி, ப.113). ஆடுகளைத் தங்களுடைய நிலத்தில் கிடை போடச் சொல்லும் உரிமையாளர்களில் சிலர் அதற்குரிய கூலியைக் கொடுக்காமல் ஏமாற்றி விடுவதுமுண்டு. அத்தகைய சமயங்களில் இடையர்கள் கிடைக்கூலியைத் தராதவர்களின் நிலத்தில் பச்சை மண்பானையில் ஆட்டின் பாலை நிறைத்து இரவோடு இரவாகப் புதைப்பதுடன், சூடமேற்றி கும்பிட்டு பின்வருமாறு சாபமும் விடுவார். “எங்களத் தேடிக்கண்டுபிடிச்சி கெடக் கூலியக் குடுத்து வாக்குத் தீத்துக்கிற்ற வரைக்கும் வெள்ளாம, புல்லு பூண்டு எதுவும் மொளக்காம பொட்டலாப் பெயிறணும். இந்த கொல்லயில அருவும் அத்தமிச்சிப் பெயிறணும்” (கீதாரி, ப.137). தங்கள் சாபம் பலிக்கும் என்ற நம்பிக்கை இடையர்களிடம் உண்டு.

பாமர மக்களின் வாழ்க்கையில் அவர்களுக்குரிய பழமொழிகள், பாடல்கள் உள்ளிட்ட வழக்காறுகள் முக்கியப் பங்கு வகிக்கும். வேலை செய்யும் போது ஏற்படும் களைப்பிலும் களிப்பிலும் பாடல்கள் வெளிப்படும். மூத்தோரின் பேச்சில் இடையிடையே அனுபவத்தின் வெளிப்பாடான பழமொழிகள் அறிவுரையாகவோ எச்சரிக்கையாகவோ இடம்பெறும். இடையர்களிடமும் இத்தகைய வழக்காறுகள் காணப்படுகின்றன. ஆடுகளை மேய்க்கும் மற்றும்

இரவில் அவற்றைக் காவல் காக்கும் சமயங்களில் கால் வலியை மறக்கவும், தூக்கத்தைத் தவிர்க்கவும், இடையர்கள் தெம்மாங்குப் பாடல்களைப் பாடுவதான குறிப்பு நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளது. மேய்ச்சலின் போது நாவலில் வரும் சாத்தப்பன் என்பவன்,

“சந்திரரே சூரியரே / சாதிப் பகவானே

இந்திரரே நோக்கியல்லோ / எடுத்தனதே சிறுதெம்மாங்கே”

என்று பாட, அதற்கு எதிர்பாட்டாக,

“பாட்டுக்குப் பாட்டெடுப்பேன் - ஓம்

பாட்டனயும் தோக்கடிப்பேன்

எதிர்பாட்டு படிக்கலேன்ன

ஏணிவச்சி பல்லொடொப்பேன்” (கீதாரி, ப.118)

என்று ராமுகீதாரி பாட ஆரம்பிக்கிறார்.

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் தவிர்ந்து திரைப்படப் பாடல்களும் இவர்கள் பாடுவதுண்டு. நாவலின் முக்கியப் பாத்திரமான ராமுகீதாரியின் பேச்சிலும், பிறரின் பேச்சிலும் இருபதிற்கும் மேற்பட்ட பழமொழிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றை இடையர்களின் குணம் மற்றும் தொழில் சார்ந்த பழமொழிகள், பொதுவான பழமொழிகள் என்று இரண்டு வகையாகப் பாகுபடுத்தலாம். ஆடுகளை மேய்க்கும் சமயத்தில் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துமிடத்தில் “எடயனுக்குப் புத்தி பொடரிலதேங் இருக்குமாம்” (கீதாரி, ப.168) எனும் பழமொழியும், இடையர்கள் சுவையாக உண்ணவும் வசதியான இடத்தில் தங்கவும், தூங்கவும் எண்ணுதல் கூடாது என்பதை வலியுறுத்துமிடத்தில், “ருசி பாத்து திங்க நெனக்கிறவனும் கூர பாத்து குந்த நெனக்கிறவனும் எடயான இருக்க மாட்டான்லே” (கீதாரி, ப.155). “ஆட்டுக்கார எடயனுக்குத் தூக்கம் வரக்கொடா, அவுசாரி போறவனுக்குத் தும்ம வரக்கொடா” (கீதாரி, ப.127) என வரும் பழமொழிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆடுகள் நோய்வாய்ப்பட்டு மொத்தமாக இறக்கும் சமயங்களில் அந்த இழப்பைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் இடையர்குலப் பெண்கள் ஒப்பாரி வைத்து அழுவர். உணவு உண்ணாமல் வருந்துவர். அந்த சமயத்தில் அருகிலுள்ள கிடையைச் சேர்ந்தவர்கள், “வித்தாடு அருகும். செத்தாடு பலுக்கும்” (கீதாரி, ப.144) என்று ஆறுதல் சொல்லுவதுண்டு. “சுழி பார்த்து ஆடு வளக்குறவரு, குழி பாத்து வெத போடுறவரு” (கீதாரி, ப.148) என்று ராமுகீதாரியின் குணியியல்பை வெளிப்படுத்தும் விதமாகவும் சில சொல்வடைகள் இடம்பெற்றுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இவை தவிர்ந்து,

“பொழுதோட தூங்குறவனுக்கு பொண்டாட்டி இல்ல. விடிஞ்சி தூங்குறவனுக்கு வெள்ளாம இல்ல” (கீதாரி, ப.37).

“கருப்புக்கு நவப்போட்டு கண்ணால பாரு. செவப்பக்கு நவப்போட்டு செருப்பால அடி” (மேலது, ப.33).

“கடையரிசி ஒலைக்காவாது. கள்ளப் புருசன் கதைக்காவ மாட்டான்” (மேலது, ப.22).

“மேட்டுக் கொல்லய கட்டுனவனும் கெட்டான், மேனா மினுக்கிய தொட்டவனும் கெட்டான்” (ப.160).

என்பது போன்ற பத்திற்கும் மேற்பட்ட பொதுவான பழமொழிகள் நாவலில் தகுந்த இடங்களில் சொல்ல வந்த கருத்தை சுருக்கமாகவும் எளிமையாகவும், அழுத்தமாகவும் சொல்வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இருளாயின் பேச்சில் வெளிப்படும், “அத்திக் கொளத்துல தண்ணி / ஆலங்காட்டுல வெறவு / நெல்லு வயத்துல அரிசி / ரெண்டு பொண்டாட்டிக்காரன் வூட்டுலருக்கு நெருப்பு. எல்லாத்தையும் கொண்டாந்து தந்தா சோறாக்கி இப்பவே போட்டர்றன். நீங்க கையக் கால களுவிப்புட்டு வந்து ஒக்காருங்கண்ணாளாம்” (கீதாரி, ப.27) என்ற கதையாடலானது விடுகதைத் தன்மை கொண்டது. அடித்தட்டு மக்களின் பிறப்பு மற்றும் வாழ்வியல் சார்ந்து பலவிதமான தொன்மக் கதைகள் வழக்கில் உள்ளதை ஆய்வாளர்கள் எடுத்துக்காட்டி உள்ளனர். அந்த வகையில் இடையர்களின் வாழ்வியல் சார்ந்த அதாவது வெயிலிலும் மழையிலும் இடையர்கள் கிடந்து தவிப்பதற்கான காரணம் குறித்தான தொன்மக் கதையொன்றும் நாவலில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (கீதாரி, ப.104). இது இந்து சமயத்தோடு குறிப்பாக பார்வதி - சிவனோடு தொடர்புடையதாக அமைந்துள்ளது.

முடிவுரை

தமிழ்நாட்டின் தென் பகுதியிலிருந்து மேய்ச்சலைத் தேடி வட பகுதிக்கு இடம்பெயர்ந்த இடையர்களின் வாழ்வியல் மற்றும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் பலவற்றை உள்ளடக்கிய பிரதியாக கீதாரி நாவல் அமைந்துள்ளது. ராமுகீதாரி, கரிச்சா என்கிற இருவரின் வாழ்க்கையினூடாக இடையர்களின் பண்பாட்டு மரபுகள், பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், வழக்காறுகள் கதையின் போக்கிற்கு ஏற்ப நாவலாசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கீதாரி நாவலானது சங்க அய்ந்திணை மரபின் குறிப்பாக முல்லைத் திணையின் தொடர்ச்சியாகவும் இடையர்களின் இனவரைவியல் தன்மை கொண்டதாகவும் அமைந்துள்ளது.

துணைநூற் பட்டியல்

1. கபிலன், பெரி., பழனிக்குமார், க.சி., கீதாரி இனவரைவியல், சந்தியா பதிப்பகம், சென்னை, 2021.
2. சிவசுப்பிரமணியன், ஆ., இனவரைவியலும் தமிழ் நாவலும், பரிசல் வெளியீடு, சென்னை, 2009.
3. தமிழ்ச்செல்வி, சு., கீதாரி, , மருதா வெளியீடு, சென்னை, 2008.
4. பக்தவத்சல பாரதி (ப.ஆ.), தமிழகத்தில் நாடோடிகள் சங்ககாலம் முதல் சமகாலம் வரை, அடையாளம் பதிப்பகம், திருச்சி, 2017.
5. மாலதிமைத்ரி, நம் தந்தையரைக் கொல்வதெப்படி, புலம்வெளியீடு, சென்னை, 2008.
